

MÂNDRIE † PREJUDECATĂ
† ZOMBI

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

MÂNDRIE Ț PREJUDECATĂ Ț ZOMBI

Clasicul roman pre-victorian, acum
într-o variantă ultraviolentă cu zombi

de JANE AUSTEN și
SETH GRAHAME-SMITH

Traducere din limba engleză
de Claudia Roxana Olteanu

Redactare: Mirella Acsente

Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Ilustrație copertă: © Lionsgate Entertainment Inc.

All rights reserved.

Ilustrații interior: Philip Smiley

Jane Austen și Seth Grahame-Smith, *Pride and Prejudice and Zombies*

Copyright © 2009 by Quirk Productions, Inc.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin

GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

LEDA este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-8723-78-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRAHAME-SMITH, SETH

Mândrie + prejudecată + zombi / Jane Austen și Seth Grahame-Smith;

trad.: Claudia Roxana Olteanu. - București : Corint Books, 2016

ISBN 978-606-8723-78-5

I. Austen, Jane

II. Olteanu, Claudia Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CÂȚIVA DINTRE OASPEȚI, CARE AU AVUT NEȘANSA SĂ SE AFLE PEA
APROAPE DE FERESTRE, AU FOST ÎNHĂȚAȚI ȘI DEVORAȚI PE LOC.

CAPITOLUL 1

ESTE UN ADEVĂR UNIVERSAL cunoscut că un zombi care a apucat să mănânce un creier va simți nevoia să mănânce și mai mult creier. Niciodată acest lucru nu s-a văzut mai clar ca în recentele atacuri de la Netherfield Park, când optsprezece servitori au fost uciși și consumați de o hoardă de morți vii.

— Dragă domnule Bennet, i-a spus într-o zi doamna sa, ai auzit că Netherfield Park este din nou locuit?

Domnul Bennet a răspuns că nu a auzit și și-a continuat treaba din acea dimineață, aceea de a-și ascuți pumnalele și de a-și lustrui muschetele, întrucât atacurile date de nenumiți se înmulțiseră alarmant în săptămânile din urmă.

— Dar chiar așa este, a revenit ea.

Domnul Bennet nu a răspuns.

— Nu vrei să știi cine stă acolo? a întrebat iritată soția lui.

— Femeie, eu trebuie să mă ocup de muscheta mea. Tu dă din gură cât vrei, dar lasă-mă pe mine să mă ocup de paza proprietății mele!

Pentru ea, replica era mai mult decât o invitație.

— Ei, dragul meu, doamna Long spune că Netherfield Park a fost cumpărat de un tânăr cu o avere considerabilă; că a reușit să plece din Londra cu un poștalion exact când nenorocirile au început să se întâmple în Manchester.

— Și care e numele lui?

— Bingley. Este necăsătorit și are un venit de patru sau cinci mii de lire pe an. Ce lucru minunat pentru fetele noastre!

— Cum așa? Poate el să le învețe să se lupte cu sabia sau cu muscheta?

— Ce plictisitor poți fi! Ar trebui să înțelegi că mă gândesc că s-ar putea căsători cu una dintre ele.

— Căsătorie? În vremurile astea? Sunt convins că acest domn Bingley nu are asemenea planuri.

— Planuri! Prostii, cum poți spune asta! Este foarte *posibil* ca el să se îndrăgostească de una dintre ele, așa că imediat cum se instalează, trebuie să-i faci o vizită.

— Nu văd sub ce motiv. Și apoi, nu trebuie să umblăm pe drumuri mai mult decât e necesar, altfel riscăm să pierdem alți cai și alte trăsuri, cum s-a întâmplat mereu în ultimul timp în iubitul nostru Hertfordshire.

— Dar gândește-te la fiicele noastre!

— Exact la ele mă gândesc, femeie prostuță! Prefer să le știi cu mintea la artele mortale decât să aibă capul împuiat de vise de căsătorie și avere, așa cum e clar capul tău! Du-te și vizitează-l pe acest Bingley, dacă trebuie, dar te previn că niciuna dintre fiicele noastre nu are cu ce se lăuda; sunt toate la fel de prostuțe și ignorante ca și mama lor, cu excepția lui Lizzy, care are ceva mai mult instinct criminal decât celelalte.

— Domnule Bennet, cum poți să vorbești așa de urât despre propriii tăi copii? Ți face plăcere să mă scandalizezi. Nu ai nicio compasiune pentru nervii mei.

— Te înșeli, draga mea. Respect foarte mult nervii tăi. Sunt vechii mei prieteni. Numai despre ei te-am auzit vorbind în ultimii douăzeci de ani.

Domnul Bennet era un amestec așa de ciudat de vioiciune, umor sarcastic, reținere și autocontrol, încât experiența de douăzeci și trei de ani de căsnicie fusese insuficientă pentru soția lui ca să-i înțeleagă firea. Minteia *ei* era mult mai ușor de descifrat. Înțelegea puțin, cunoștea și mai puțin și își pierdea repede cum-pătul. Când era nemulțumită, se socotea nervoasă. Iar când era nervoasă – așa cum fusese aproape tot timpul de la prima manifestare a nenorocirilor, din tinerețea ei – căuta să-și găsească alinare în tradițiile care pentru ceilalți păreau simple nimicuri.

Scopul vieții domnului Bennet era să-și țină fiicele în viață. Scopul vieții doamnei Bennet era să le vadă măritate.

CAPITOLUL 2

DOMNUL BENNET A FOST printre primii care l-au vizitat pe domnul Bingley. De la bun început intenționase să-l viziteze, cu toate că până în ultima clipă îi spusese soției sale că nu o va face; și până în seara în care avusese loc vizita, ea nu știuse nimic despre asta. Abia atunci a aflat, după cum urmează. În timp ce se uita la cea de-a doua fiică a sa cum încrustează în mânerul unei săbii noi blazonul familiei, domnul Bennet i-a spus deodată:

— Sper că domnului Bingley o să-i placă asta, Lizzy.

— Nu suntem noi în măsură să spunem *ce* i-ar plăcea domnului Bingley, a spus mama fetei cu ciudă, întrucât noi nu vrem să-l vizităm.

— Dar tu uiți, mamă, a spus Elizabeth, că o să-l întâlnim la următorul bal.

Doamna Bennet nu a catadicsit să răspundă, dar, incapabilă să-și ascundă nemulțumirea, a început să se răstească la una dintre fiice.

— Nu mai tuși așa, Kitty, pentru numele lui Dumnezeu! Zici că ești infestată!

— Mamă! Ce lucru îngrozitor spui, când sunt atâția zombi în jur! a spus Kitty speriată. Când va avea loc următorul tău bal, Lizzy?

— De mâine în două săptămâni.

— Da, exact așa, a strigat mama ei, și va fi imposibil să îl prezentăm, deoarece nici măcar noi nu am făcut cunoștință cu el. O, cum aș fi vrut să nu fi auzit niciodată de numele Bingley!

— Îmi pare rău să te aud vorbind *așa*, a spus domnul Bennet. Dacă aș fi știut acest lucru dimineață, cu siguranță nu m-aș fi mai dus să-l văd. Este destul de neplăcut; dar cum am apucat într-adevăr să-l vizitez, acum nu mai putem să spunem că nu ne cunoaștem.

Uimirea care s-a așternut pe chipurile doamnelor era exact ceea ce își dorise; poate cel mai mult uimirea doamnei Bennet; însă, după ce primul val de bucurie a trecut, ea a început să susțină că se așteptase tot timpul să se întâlnească așa.

— Ce amabil ai fost, dragul meu domn Bennet! Dar știam eu că până la urmă am să te pot convinge. Eram sigură că îți iubești prea mult fiicele ca să le lipsești de șansa de a cunoaște o asemenea persoană. Ei bine, sunt foarte mulțumită! Și este și o farsă foarte bună că te-ai dus să-l vizitezi în dimineața aceasta fără să spui un cuvânt până acum.

— Să nu iei indulgența mea ca pe o abatere de la disciplină, a spus domnul Bennet. Fetele trebuie să-și continue pregătirea ca și până acum – cu Bingley sau fără Bingley.

— Desigur, desigur, a strigat doamna Bennet. Vor fi la fel de mortale pe cât sunt de fermecătoare!

— Acum, Kitty, poți să tușești după pofa inimii, a spus domnul Bennet și, cu aceste cuvinte, a părăsit camera, plictisit de entuziasmul soției sale.

— Ce tată minunat aveți, fetelor! a spus ea, după ce ușa s-a închis. Asemenea bucurii sunt rare de când bunul Dumnezeu a crezut de cuviință să închidă porțile iadului și să îi blesteme pe morți să umble printre noi. Lydia, scumpa mea, cu toate că ești cea mai mică, eu îndrăznesc să sper că domnul Bingley va dansa cu tine la următorul bal.

— O! a exclamat Lydia hotărâtă. Nu îmi fac eu probleme din cauza asta; pentru că deși *sunt* cea mai mică, sunt și cea mai pricepută în seducerea persoanelor de sex masculin.

Restul serii și l-au petrecut cu supoziții privind momentul în care domnul Bingley ar putea să întoarcă vizita domnului Bennet, și care ar fi data potrivită pentru a-l invita la cină.

CAPITOLUL 3

ÎNSĂ DOAMNA BENNET NU A REUȘIT cu niciun chip, nici măcar cu ajutorul celor cinci fiice ale sale, să scoată de la soțul ei vreo descriere satisfăcătoare a domnului Bingley. L-au atacat în toate felurile – cu întrebări directe, cu supoziții ingenioase și aluzii vagi; dar el le-a evitat cu abilitate pe toate și în cele din urmă au trebuit să se mulțumească numai cu informațiile de mâna a doua primite de la vecina lor, Lady Lucas. Raportul ei era extrem de favorabil. Sir William fusese încântat de el. Era destul de tânăr, deosebit de chipeș și, mai mult de

atât, intenționa să vină la bal împreună cu alți tineri. Nimic nu putea fi mai încântător!

— Dacă mi-aș vedea măcar una dintre fete aranjată frumos la Netherfield, i-a spus doamna Bennet soțului ei, și pe toate celelalte căsătorite tot așa de bine, nu mi-aș mai dori nimic.

— Iar eu, dacă le-aș vedea pe toate scâpând cu bine din actualele probleme ale Angliei, la fel nu mi-aș dori nimic, a replicat el.

Peste câteva zile, domnul Bingley i-a întors vizita domnului Bennet, și a stat împreună cu acesta circa zece minute în bibliotecă. El își făcuse speranțe că va putea să le cunoască pe tinerile domnișoare despre a căror frumusețe și pricepere în luptă auzise vorbindu-se așa de mult; dar nu l-a văzut decât pe tată. Doamnele însă au fost cumva mai norocoase, fiindcă au avut posibilitatea să vadă de la o fereastră de sus că purta o haină albastră, că era călare pe un cal negru și că avea în spate o carabină franțuzească – o armă destul de neobișnuită pentru un englez. Însă din felul neîndemânatic în care o manevra, Elizabeth era convinsă că nu prea se pricepe la tragerea cu muscheta sau la alte arte mortale.

Curând după aceea a fost lansată invitația la cină, iar doamna Bennet deja planificase meniul care avea să-i pună în valoare calitățile de gospodină, când a venit un răspuns care i-a bulversat pe toți. Domnul Bingley era silit să fie în oraș a doua zi și, drept urmare, nu putea să onoreze această invitație etc. Doamna Bennet nu mai înțelegea nimic. Nu își putea imagina ce afacere ar putea să aibă el în oraș, la atât de scurt timp de la sosirea lui în Hertfordshire. Lady Lucas i-a mai domolit temerile când a lansat ideea că poate pleacă la Londra doar ca să adune grupul de tineri pentru bal; imediat după aceea, doamna Bennet a primit informația că domnul Bingley avea

să vină la bal însoțit de douăsprezece doamne și șapte domni. Fetele s-au întristat când au auzit de un număr atât de mare de doamne, dar s-au liniștit când au aflat că, de fapt, vor fi doar șase doamne care vor veni cu el din Londra – cele cinci surori ale sale și o verișoară. Iar când grupul și-a făcut apariția la bal, era alcătuit din doar cinci persoane cu totul – domnul Bingley, două surori de-ale sale, soțul celei mai mari dintre surori și încă un tânăr.

Domnul Bingley era chipeș și se purta ca un gentleman; avea un aer plăcut și maniere alese, lipsite de afectare. Suro-rile lui erau elegante, îmbrăcate după ultima modă, însă nu erau bine pregătite de luptă. Cumnatul său, domnul Hurst, nu era un gentleman prea grozav; dar prietenul său, dom-nul Darcy, a atras repede privirile tuturor celor din cameră, fiind înalt, elegant, cu trăsături frumoase și un aer nobil – dar și cu zvonurile care au început să circule imediat, care spu-neau că a ucis peste o mie de nenumiți de la căderea Cam-bridge-ului. Domnii au spus la unison că este un adevărat gentleman, doamnele au declarat că este mult mai arătos ca domnul Bingley, și toată lumea îl privea cu multă admirație, până când manierele sale i-au dezgustat pe toți, iar din po-pularitatea lui nu a rămas nimic; deoarece s-a dovedit că era extrem de mândru, părea să se considere superior tuturor și nimic nu îi plăcea.

Domnul Bingley a fost plin de viață și prietenos, a dansat fie-care dans, s-a arătat trist că balul s-a terminat atât de repede și a spus că va da și el unul la Netherfield. Și, cu toate că îi lipsea abilitatea domnului Darcy în mânăuirea sabiei și a muschetei, aceste calități ale sale vorbeau de la sine. Ce diferență! Dom-nul Darcy era cel mai arogant și mai dezagreabil bărbat din lume, și toți sperau să nu mai vină niciodată aici. Printre cei

mai înverșunați critici ai săi era doamna Bennet, a cărei anti-patie era amplificată de faptul că el o tratase cu dispreț pe una dintre ficele ei.

Elizabeth Bennet fusese silită, din cauza numărului mic de domni de la bal, să rămână pe margine vreme de două dansuri, iar în tot acest timp, domnul Darcy stătuse în picioare suficient de aproape ca ea să-l audă discutând cu domnul Bingley, care se întrerupsese puțin din dans pentru a-l convinge pe prietenul său să danseze și el.

— Hai, Darcy, i-a spus el. Trebuie să te conving să dansezi și tu. Nu-mi place să te văd stând așa, singur, în postura asta stupidă.

— Cu siguranță nu voi dansa. Știi că detest dansul și că nu dansez decât dacă îmi cunosc foarte bine partenera. Într-o asemenea adunare, mi s-ar părea insuportabil. Surorile tale deja au partener, și nu văd în această cameră o altă femeie cu care să dansez fără să am impresia că sunt pedepsit.

— Pe onoarea mea! a strigat domnul Bingley. Nu am întâlnit în viața mea mai multe fete drăguțe ca în seara aceasta, și multe dintre ele sunt deosebit de frumoase.

— *Tu* dansezi cu singura fată drăguță din încăperea, a spus domnul Darcy, uitându-se la cea mai mare dintre surorile Bennet.

— O! Este cea mai fermecătoare făptură pe care am văzut-o vreodată! Dar mai este o soră a ei care stă chiar în spatele tău, și care este foarte drăguță, aș îndrăzni să spun că este cu adevărat agreabilă.

— La cine te referi? și s-a răsucit, s-a uitat o clipă la Elizabeth, până când aceasta i-a întors privirea, apoi a revenit la Bingley și a spus cu răceală: Este acceptabilă, dar nu atât de frumoasă încât să mă atragă; nu am acum dispoziția necesară să întrețin niște doamne pe care alți bărbați le-au neglijat.

Și în timp ce domnul Darcy s-a îndepărtat, Elizabeth a simțit că i se răcește sângele în vene. Niciodată în viața ei nu fusese așa de insultată. Codul luptătorului îi cerea să-și răzbune onoarea lezată. Elizabeth a dus mâna la gleznă, cu grijă să nu atragă atenția cuiva. Acolo a găsit pumnalul ascuns sub rochie. Avea de gând să iasă afară după acest arogant domn Darcy și să-i taie gâtul.

Dar nu a apucat să ia pumnalul în mână, când sala de bal s-a umplut de un cor de țipete, urmat la scurt timp de zgomot de geamuri sparte. Nenumiții au năvălit în sală, cu mișcările lor greoaie, dar abile; hainele lor de înmormântare erau groaznic de neîngrijite. Unele creaturi aveau niște rochii atât de zdrențuite, încât arătau de-a dreptul scandalos; altele aveau niște haine atât de murdare, încât ziceai că sunt făcute din noroi și sânge uscat. Carnea lor era în diverse stadii de putrefacție; cei infestați mai recent erau ușor verzui și mai flexibili, în timp ce alții, morți mai demult, erau cenușii și sfărâmicioși – ochii și limbile lor se transformaseră deja în pulbere, iar buzele erau stafidite și lăsau la vedere rânjetele scheletice.

Câțiva dintre oaspeți, care au avut neșansa să se afle prea aproape de ferestre, au fost înhățați și devorați pe loc. Când Elizabeth s-a ridicat de pe scaun, a văzut cum doamna Long se lupta să scape în vreme ce două creaturi feminine sinistre mușcau din capul ei, crăpându-i țeasta ca pe o nucă și aruncând până la candelabru un jet de sânge întunecat.

Pe când oaspeții fugeau în toate părțile, vocea domnului Bennet a răsunat peste țipete:

— Fetelor! *Pentagrama morții!*

Elizabeth s-a alăturat imediat celor patru surori ale sale, Jane, Mary, Catherine și Lydia, în mijlocul sălii de dans. Fiecare dintre ele și-a scos pumnalul de la gleznă și s-a așezat în vârful unei stele imaginare. Din centrul sălii, au pornit în același timp

spre marginile ei – fiecare ținea în mână pumnalul cu tăiș ascuțit, iar cealaltă mână o ținea elegant la spate.

Dintr-un colț al camerei, domnul Darcy a văzut cum Elizabeth și surorile ei înaintează, decapitând în calea lor zombi după zombi. Nu mai știa decât o singură femeie în toată Marea Britanie care să mânuiască pumnalul cu o asemenea pricepere, grație și precizie mortală.

Când fetele au ajuns la pereții sălii de bal, nu mai mișca niciun nenumit.

Exceptând atacul, una peste alta, seara fusese foarte plăcută pentru toată familia. Doamna Bennet avusese satisfacția să-și vadă fata cea mare mult admirată de oaspeții de la Netherfield. Domnul Bingley dansase cu ea de două ori, iar surorile lui o trataseră cu multă curtoazie. Jane era la fel de satisfăcută ca mama ei, dar nu o arăta așa de vizibil ca ea. Elizabeth și-a dat seama că Jane este încântată. Mary auzise când îi fusese prezentată domnișoarei Bingley drept cea mai desăvârșită fată din partea locului; iar Catherine și Lydia avuseseră suficient noroc încât să nu rămână niciun moment fără partener, iar acesta era cel mai important lucru la un bal, după cum aflaseră ele. De aceea s-au întors pline de bună dispoziție la Longbourn, satul în care locuiau, și ai cărui principali locuitori erau ei.

CAPITOLUL 4

CÂND JANE ȘI ELIZABETH au rămas singure, prima dintre ele, care fusese destul de prudentă cu laudele la adresa domnului Bingley, i-a spus surorii ei cât de mult îl admiră.

DINTR-UN COLȚ AL CAMEREI, DOMNUL DARCY A VĂZUT CUM ELIZABETH ȘI SURORILE EI ÎNAINTEAZĂ, DECAPITÂND ÎN CALEA LOR ZOMBI DUPĂ ZOMBI.